

NGƯỜI THỨ TÂM

BÀ CHÙA THUỐC ĐỘC

TIỂU THUYẾT GIẢN ĐIỆP

(QUYỂN HẠ)

HÀNH ĐỘNG XUẤT BẢN

VI

Một pha kỳ thú

Khác với nhiều thủ đô ở Đông nam Á, Vạn tượng là thủ đô dây trưa. Vạn tượng dây trưa mặc dầu ở Cảnh đồng Chum, binh sĩ hai phe trung lập và thân Cộng đóng gần nhau, mắt gờm gờm, tay đặt lên cò súng. Vạn tượng dây trưa mặc dầu hiểm họa chiến tranh luôn luôn đè nặng lên vương quốc nhỏ bé và phúc hậu.

Mặt trời ló đầu khỏi khu rừng đối diện Vạn tượng với cái đĩa tròn đỏ ối. Một ngày nóng như thiêu nữa sắp bắt đầu. Con sông Cửu Long chảy từ từ trong sự lười biếng, lười biếng đến nỗi du khách ngoại quốc có cảm tưởng là giòng sông đứng yên, không buồn trôi xuôi, như người ngệiện á phiện say lơ mơ với ả phù dung, tiết kiệm từng cử chỉ nhỏ.

Xe tắc xi còn đậu la liệt ở bến, tài xế ghéch chân lên cửa, ngủ gờ gác thêm một lát, hoặc ngồi uống cà phê.

Hầu hết các biệt thự sang trọng và rộng lớn, còn đóng cửa im ỉm, máy điều hòa khí hậu chạy rì rầm.

Tuy nhiên, ở một con đường rải đá, một tòa nhà đồ sộ đã mở cửa. Mở ra chớp nhoáng, rồi đóng lại chớp nhoáng. Lệ thường, tòa nhà này mở cổng rất muộn.

Đại đội phòng vệ được giãn ra dọc hàng rào từ rặng đồng. Bắt đầu từ 7 giờ sáng, những chiếc Mercedes 220 sơn đen, bóng loáng, gắn máy lạnh, số tự động, bánh hông trắng, lần lượt chạy vào trong sân, đậu lại, nhả ra những người vẻ mặt long trọng, mặc sơ mi trắng hoặc com-lê cà vạt thảng nếp.

Người đến sau cùng đeo kính mát, và hút tẩu. Đáng điệu nghiêm trang. Trạc từ 55 đến 60, da ngăm ngăm, nổi bật trên nền mỡ gà của bộ sãntung may ở Ba lê, nhân vật này xuống xe, rảo vào trong nhà, trèo lên cầu thang gỗ đánh xi trơn bóng.

Cánh cửa lớn trên gác được mở rộng.

Bên trong, nhiều người đến từ trước đã tề tựu xung quanh cái bàn chữ nhật.

Mọi cửa sổ đều được đóng chặt, rèm nhung che kín, không cho ánh sáng bên ngoài lọt vào. Tiếng máy lạnh reo đều đều. Tất cả đều đứng dậy một lượt.

Nhân vật mới vào ngồi xuống cái ghế bành học nhưng dỏ ở đầu bàn. Một nhân viên tùy tùng đặt cặp da đen xuống bên cạnh, rồi lặng lẽ ra ngoài.

Buổi họp bắt đầu.

Nhân vật mới vào đứng dậy, nghiêng đầu chào cử tọa rồi nói, giọng từ tốn, chững chạc :

— Kính chào quý vị. Hoàng thân thủ tướng còn bận bề kiến quốc vương ở Luang Prabang trưa nay mới về kịp nên đã gọi vô tuyến cho tôi, ra lệnh triệu tập gấp hội đồng nội các thu hẹp. Tôi thành thật xin lỗi đã phải đánh thức quý vị quá sớm, và nhất là triệu tập phiên nhóm quá vội vã, không

kịp báo trước. Xin quý vị hiểu cho, vì đây là một buổi họp bất thường và vô cùng quan trọng.

Tiếng trò chuyện nhỏ nhỏ tắt ngấm, nhường chỗ cho bầu không khí im lặng. Chủ tọa nói tiếp :
— Tuân lệnh hoàng thân thủ tướng, tôi xin đọc bức tối hậu thư vừa được gửi tôi hồi rặng đồng.

Chủ tọa dang hắng một tiếng rồi đọc :

Căn cứ an toàn, ngày... tháng... năm 19...

Sam Phoun,

đại diện toàn quyền

Quốc tế Đặc vụ

kính gửi

Hoàng thân Thủ tướng Chính phủ Ai lao,
Thưa ngài,

Đây là thư thứ hai chúng tôi trân trọng kính gửi đến Ngài. Đúng hơn, đây là bức tối hậu thư, với những đòi hỏi rõ rệt và quyết liệt.

Ngày 1-6, Ngài đã nhận được lá thư thứ nhất của chúng tôi. Trong lá thư này, chúng tôi đã trình bày những lý do khiến chính phủ hoàng gia không thể không chấp nhận điều kiện của Quốc tế Đặc vụ, đó là trả cho chúng tôi hai triệu đô la Mỹ để chuộc lại cái thùng bành sắt chứa 115 kilô độc được ghé góm được chở trên phi cơ AN-2P do chúng tôi đoạt được và đang cất giữ.

Ba ngày đã trôi qua.

Đúng 10 giờ tối — như đã nói trong thư — chúng tôi đã chờ phúc đáp của Ngài qua tần số 9 kilôxích, tần số từ trước đến nay vẫn dành riêng cho cơ quan tình báo quân đội của tướng Sulivông. Mãi đến 10g4 phút, mới có phúc đáp. Song lẽ, bản phúc đáp này không làm chúng tôi vừa ý.

Trong lá thư thứ nhất, chúng tôi đòi hỏi số tiền vàng hai triệu mỹ kim phải được chuyển vào trương mục của chúng tôi ở Thụy sĩ, theo những chi tiết chuyên môn do chúng tôi đề ra. Cho đến phút này, chúng tôi chưa hề nhận được sự xác nhận của ngân hàng Thụy sĩ. Sự kiện này có thể được giải thích như là Chính phủ do Ngài điều khiển đã coi số tiền hai triệu đó là vô nghĩa nặng hơn sinh mạng của hàng triệu, hàng chục triệu con người.

Trong lá thư thứ nhất có đoạn như sau : «Từ nay cho đến khi tôi hậu thư hết hạn, quý Ngài phải ra lệnh cho các cơ quan an ninh trong nước an bình bất động, nghĩa là số mật vụ, sở cảnh sát và an ninh quân đội không được áp dụng một biện pháp nào, dầu là tiêu cực hay tích cực, đối với Quốc tế Đặc vụ. Nếu điều kiện này không được quý Chính phủ triệt để tôn trọng, buộc lòng chúng tôi phải dẫn mật bằng một hay nhiều vụ ám sát chính trị khác nữa. Khi đó, nạn nhân sẽ là những nhân vật quan trọng hơn cố thiếu tá Sim Leng của sở Mật vụ.»

Lời cảnh cáo của chúng tôi không được quý Ngài lưu ý đến. Bằng chứng cụ thể là quý Ngài liên lạc với sở Mật vụ của ông Hoàng ở Sài Gòn, và sở này vừa phải lên đây một điệp viên mang cấp bậc đại tá.

Tên y là Tống Văn Bình, lúc Z-28.

Y tới Vạn tượng bằng một chuyến máy bay riêng của quân đội hoàng gia. Máy bay này mang số 0187. Hiện y ngụ tại khách sạn Settha Palace do chính phủ hoàng gia trả tiền phòng. Ngay sau khi mới đến, y đã bị mật tiếp xúc với một nhân vật

lĩnh báo cao cấp hoàng gia, mà chúng tôi không muốn nói tên. Quý ngài muốn biết tên nhân vật này là ai xin hỏi ông bộ trưởng tại Phủ Thủ tướng, người am tường nội vụ từ đầu đến cuối, người đã liên lạc với Sài Gòn, người đã chủ trương chống lại Quốc tế Đặc vụ đến cùng.

Vừa có mặt tại Vạn tượng, Văn Bình Z-28 đã tấn công một số cơ sở của chúng tôi. Một số nhân viên của chúng tôi đã bị y hạ sát một cách tàn nhẫn.

Chắc vào giờ này, quý Ngài đã được công an và pháp gián báo cáo đầy đủ về các vụ án mạng mờ ám vừa xảy ra tại thủ đô. Tuy nhiên, quý Ngài chưa thể tìm ra thủ phạm. Chúng tôi xin nói thẳng rằng kẻ sát nhân là Văn Bình Z-28.

Vũ nữ Tin cổ đã bị Z-28 giết tại một tiệm thuốc phiện trong khu Chợ Chiều. Vũ nữ Mila, nhân tình của cố thiếu tá đặc vụ Sim Leng, và là cộng tác viên thân tín của chúng tôi, cũng bị Z-28 hạ sát một cách điên cuồng trên một căn gác gần lối quần Constellation. Rạng sáng hôm nay, một nhân viên khác của chúng tôi, cũng là nạn nhân của Z-28 trước khách sạn Settha Palace.

Những sự việc vừa xảy ra, một lần nữa, xác nhận rằng quý Ngài không muốn thành thật giải quyết nội vụ trong tinh thần hòa bình và thân thiện.

Vì thế, nhân danh Quốc tế Đặc vụ, một tổ chức có chi nhánh trên khắp thế giới, chưa từng bị thua ai, chưa từng thất hứa với ai, tôi, Sam Phoun, long trọng gửi tới hậu thư này đến quý Ngài, lưu ý quý Ngài tới những hậu quả nguy hiểm có thể xảy ra, kèm theo các yêu sách sau đây :

1— trong vòng 72 giờ đồng hồ, số tiền hai triệu đô la Mỹ phải được chuyển vào trương mục của chúng tôi tại Thụy sĩ, theo những điều kiện kỹ thuật được ghi rõ chi tiết trong thư trước.

2— qui chính phủ phải chấm dứt mọi hành động chống lại Quốc tế Đặc vụ. Những hành động này là: liên lạc với tổ chức Mặt vụ Sài gòn và nhờ họ giúp sức, ra lệnh cho binh sĩ và nhân viên cảnh sát cầm trại, tống gia bộ máy phản gián trong thành phố Vạn tượng, kiểm soát nghiêm mật phi trường Wattay, theo dõi các hành khách. . .

3— trong vòng 12 giờ đồng hồ kể từ 8 giờ sáng hôm nay. . . lên gián điệp Tống Văn Bình Z-28 phải rời Vạn tượng.

Nếu khoản 2, hoặc 3 bị vi phạm, chúng tôi miên cưỡng phải áp dụng biện pháp thích nghi.

Còn nếu khoản 1 không được tôn trọng, chúng tôi sẽ thi hành một chiến dịch phá hoại và trả thù đại qui mô, như đã nói rõ trong thư trước.

Chúng tôi thành thật tin tưởng qui chính phủ gồm toàn các nhân vật sáng suốt nên sẽ không có việc đáng tiếc xảy ra.

Đúng 13 giờ trưa nay, xin qui Ngài phúc đáp cho chúng tôi trên tần số 9 kilôrích thường lệ.

Trân trọng cảm ơn và kính chào xây dựng.

Sam Phoun.

Chủ tọa — người đeo kính mát, hút tẩu — huột miệng, giọng chua chát :

— Hừ, kính chào xây dựng. Sẵn sàng giết hàng triệu người vô tội mà dám tự nhận là xây dựng.

Không khi trong phòng trở lại yên lặng, hoàn

toan yên lặng, ngoại trừ tiếng reo đều đều của máy lạnh, và tiếng đánh diêm châm thuốc lá.

Chủ tọa rít một hơi pip, rồi nhìn mọi người :

— Tuy được triệu tập hỏa tốc, hội đồng nội các thu hẹp hôm nay cũng được đầy đủ. Bức thư của Quốc tế Đặc vụ tôi vừa đọc cho chúng ta thấy rõ quyết tâm của họ. Họ sẽ làm mạnh nếu các điều kiện họ đưa ra không được thỏa mãn hoàn toàn.

Viên bộ trưởng Giao thông ngồi bên trái chủ tọa lên tiếng :

— Xin phép ban bộ trưởng Phủ Thủ Tướng hỏi một câu : có đúng Tống Văn Bình tức Z - 28 đang có mặt tại Vạn tượng không ?

Chủ tọa gật đầu :

— Đúng.

— Vậy chúng ta chấp nhận những yêu sách của Quốc tế Đặc vụ không ?

Chủ tọa đáp :

— Hoàng thân Thủ tướng cho biết ngài sẽ thi hành quyết nghị của Hội đồng Nội các. Các bạn nghĩ sao ?

Bộ trưởng Kinh tế đặt câu hỏi :

— Trước khi quyết định chấp nhận hay bác bỏ, tôi muốn biết thêm chi tiết về sự hiện diện của phái viên Sài gòn.

Chủ tọa đáp :

— Tôi xin thuyết trình rõ cho các bạn biết. Ngay sau khi nhận được bức thư thứ nhất của Quốc tế Đặc vụ đòi hai triệu đô la để chuộc hôm độc được, Thủ tướng ra lệnh cho tôi áp dụng một số biện pháp cần thiết. Tôi đã thảo luận với ông

cố vấn tòa đại sứ Hoa kỳ tại Vạn tượng. Ông này cho chính phủ hoàng gia biết là trung ương tình báo Central Intelligence Agency không tin Quốc tế Đặc vụ có đủ phương tiện để thi hành những lời đe dọa của họ.

Tòa đại sứ Hoa kỳ cũng yêu cầu chính phủ hoàng gia liên lạc cấp tốc với ông Hoàng ở Saigon để xin giúp đỡ. Ông Hoàng nhận lời liền, và cử Z-28 lên đây. Chắc các bạn ở đây đã nghe nói về Z-28.

Y là điệp viên số một của miền Nam Việt nam, từ bao năm nay chưa thất bại trong công tác nào. Y có thể được coi là chuyên viên phản gián ưu tú nhất của Đông nam á. Khi y tới Vạn tượng, tôi đã phải tướng Sulivông đến gặp y tại khách sạn Settha Palace. Việc mời nhân viên Sài gòn lên giúp ta đã được giữ kín, rất kín. Tôi không hiểu vì lẽ gì đối phương đã khám phá ra.

Bộ trưởng Giao thông nói :

— Sự kiện này chứng tỏ Quốc tế Đặc vụ không phải là một tổ chức bất người chuộc tiền tầm thường. Nếu tôi không lầm, nó đã có tai mắt trong các cơ quan tình báo châu Á. Bằng chứng cụ thể : đa số nhân viên Nội các hoàng gia chưa biết tin Z-28 hoạt động tại Vạn tượng mà Quốc tế Đặc vụ đã biết, và đã biết một cách tỉ mỉ.

Vì vậy, để tiết kiệm những sinh mạng vô ích, tôi trân trọng đề nghị : chính phủ hoàng gia hoàn toàn chấp nhận các yêu sách của Quốc tế Đặc vụ.

Chủ tọa đảo mắt một vòng :

— Còn các bạn khác nghĩ sao ?

Mọi người đồng thanh :

— Chấp nhận.

Chủ tọa hỏi một người ngồi ở cuối bàn tóc hớt ngắn, râu mép gọt tỉa kỹ lưỡng, mặc áo chim cò sặc sỡ. Đó là thiếu tướng Sulivông, chỉ huy trưởng điệp báo trong quân đội hoàng gia.

— Còn ý kiến của thiếu tướng nữa. Nếu thiếu tướng bác bỏ, Hội đồng Nội các sẽ thảo luận lại. Ý kiến của thiếu tướng là ý kiến của nhân vật chuyên môn hữu quyền.

Sulivông đáp ngay :

— Tôi đến đây với tư cách quan sát viên, vì là một Hội đồng Nội các. Và lại, tôi là quân nhân mà bản phận là tuân lệnh chính phủ. Chính phủ bảo làm gì, tôi sẽ làm nấy.

Chủ tọa ngắt lời :

— Dầu sao thiếu tướng cũng ở trong nghề, lại am tường những hoạt động của đối phương. Chúng tôi là nhân viên Nội các, quen các vấn đề chính trị, hơn là chuyên môn, mà vụ này lại hoàn toàn có tính chất chuyên môn điệp báo. Giả sử thiếu tướng được chính phủ trao cho trọng trách giải quyết vụ này thì thiếu tướng tính sao ?

Sulivông ngồi trầm ngâm. Mọi người đều hướng về phía ông. Một phút sau, Sulivông chậm rãi nói :

— Tôi sẽ chấp thuận vì tôi nghĩ rằng địch có thể thực hiện những lời đe dọa một cách dễ dàng. Họ chỉ cần phải một dừa tre, hoặc một bà già bỏ thuốc độc vào giếng nước là hàng ngàn người thiệt mạng. Họ có thể bỏ thuốc độc vào giếng nước ở Vạn tượng, Vọng các, Nam vang, Tân gia ba, Sài gòn, hoặc bất cứ nơi nào trên thế giới. Hai triệu đó là tuy nhiều thật, nhưng tôi tin Hoa kỳ sẽ viện

trợ cho ta, vì thà mất hai triệu đô la còn hơn gánh trách nhiệm tinh thần của một cuộc tàn sát rộng lớn.

Chủ tọa nói :

— Thế là xong. Hội đồng Nội các đã đồng thanh chấp thuận. Ban bộ trưởng Tài chính sẽ liên lạc với tướng Sulivong để chuyển ngân qua Thụy sĩ cho Quốc tế Đặc vụ. Trưa nay, tướng Sulivong sẽ nhân danh chính phủ hoàng gia trả lời cho họ biết.

Ngừng một giây, chủ tọa tiếp :

— Nhưng còn vụ Z. 28.

Bộ trưởng Giao thông góp ý kiến :

— Tôi đề nghị tướng Sulivong gặp thẳng y và nói cho y biết là Hội đồng Nội các không cần đến y nữa.

Sulivong hỏi :

— Nếu y từ chối ?

Chủ tọa nói :

— Ta sẽ ra lệnh trục xuất. Và lại, tôi không tin y đại dột ở lại. Y lên đây do lời ta khẩn khoản yêu cầu. Nay ta không yêu cầu nữa, y không còn lý do ở lại, nhất là ở lại để rước lấy cái chết.

Sulivong nói :

— Tôi biết Z. 28 đã lâu. Y là kẻ li lăm. Công việc càng hiểm nghèo, y càng dăm dêu vào.

Chủ tọa xoa tay :

— Các chi tiết, thiếu tướng sẽ lo liệu lấy. Thiếu tướng được chính phủ ủy thác nói cho Z-28 biết là chính phủ không cần đến y nữa. Nếu y ngoan cố, tôi hoàn toàn để thiếu tướng định liệu. Bộ trưởng Kinh tế phản đối :

— Dầu sao y cũng có lòng giúp chúng ta. Không lẽ chính phủ hoàng gia lại bắt y, giải ra trường bay, tống về Sài Gòn. Tôi xin đề nghị tìm giải pháp nào êm đẹp hơn.

Chủ tọa nghiêm nét mặt :

— Đánh về lịch sử tối thiểu với bè bạn ta cần giữ cảm tình. Nhưng trong vụ này, quyền lợi vật chất và tinh thần của chính phủ ta, và của ba triệu nhân dân ta có thể bị phương hại nặng nề. Không lẽ vì muốn lấy lòng một người, một cơ quan bạn, mà ta phải hy sinh cả nước Lào. Một lần nữa, tôi xác nhận là giao mọi việc cho thiếu tướng Sulivong. Nếu Z-28 không chịu về Sài Gòn, thiếu tướng có thể cho Quốc tế Đặc vụ biết là chính phủ hoàng gia không bảo đảm tính mạng cho y nữa. Toàn thể các bạn trong Hội đồng Nội các đồng ý không?

Tiếng «đồng» ý vang lên. Chủ tọa đứng dậy, don đả bắt tay các bộ trưởng. Mọi người lục tục ra ngoài. Riêng thiếu tướng Sulivong ở lại trong phòng với ông bộ trưởng phủ Thủ Tướng.

Guơng mặt trầm ngâm, Sulivong châm thuốc lá hút. Đoạn nhắc điện thoại, ra lệnh :

— Cho tôi nói chuyện với khách sạn Settha Palace.

★

Trước phiên họp khẩn cấp của Hội đồng Nội các hoàng gia ba giờ đồng hồ, một phiên họp khác diễn ra tại vùng phụ cận Vạn tượng.

Hội nghị chỉ gồm hai người.

Phòng nhóm ở tầng nhì của một tòa biệt thự bí mật trên đường từ Thất lương về phía nam.